

294

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 30 czerwca 1951 r.

w sprawie zasad i trybu zaliczania gromad do stref ekonomicznych.

Na podstawie art. 7 ust. 5 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar całego Państwa dzieli się na 4 strefy ekonomiczne:

1) strefę miejską,

miasta st. Warszawy w odległości do 17 km od jej centrum

„ Łodzi „ „ 15 „ „ „ „

oraz dookoła miast liczących:

powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców — w odległości do 12 km. od centrum

„ 100 „ 250 „ „ — „ „ 10 „ „ „

„ 50 „ 100 „ „ — „ „ 8 „ „ „

„ 25 „ 50 „ „ — „ „ 6 „ „ „

2. Do strefy ekonomicznej podmiejskiej zalicza się miasta powiatowe poniżej 10 tys. mieszkańców oraz inne miasta i ośrodki przemysłowe i uzdrowiskowe

2) strefę podmiejską,

3) strefę wiejską,

4) strefę wiejską oddaloną.

§ 2. 1. Do strefy ekonomicznej miejskiej zalicza się miasta powiatowe powyżej 10 tys. mieszkańców i wszystkie inne miasta powyżej 15 tys. mieszkańców, jak również tereny położone dookoła:

od 2 do 15 tys. mieszkańców, jak również tereny położone dookoła:

miasta st. Warszawy — w odległości ponad 17 km do 32 km od jej centrum

Łódź „ „ 15 „ „ 28 „ „ „ „

oraz dookoła miast i ośrodków przemysłowych i uzdrowiskowych liczących:

powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców		— w odległości ponad 12 do 24 km od ich centrum	
„ 100 „ 250	„ „ —	„ 10 „ 20	„ „ „ „
„ 50 „ 100	„ „ —	„ 8 „ 16	„ „ „ „
„ 25 „ 50	„ „ —	„ 6 „ 12	„ „ „ „
„ 15 „ 25	„ „ —	do 8	„ „ „ „
„ 10 „ 15	„ „ —	„ 5	„ „ „ „
„ 5 „ 10	„ „ —	„ 4	„ „ „ „

3. Do strefy ekonomicznej wiejskiej zalicza się tereny położone dookoła:

miasta st. Warszawy — w odległości ponad 32 do 50 km od jej centrum

„ Łódź „ „ 28 „ 45 „ „ „ „

oraz dookoła miast i ośrodków przemysłowych i uzdrowiskowych liczących:

powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców		— w odległości ponad 24 do 40 km od ich centrum	
„ 100 „ 250	„ „ —	„ 20 „ 35	„ „ „ „
„ 50 „ 100	„ „ —	„ 16 „ 30	„ „ „ „
„ 25 „ 50	„ „ —	„ 12 „ 25	„ „ „ „
„ 15 „ 25	„ „ —	„ 8 „ 20	„ „ „ „
„ 10 „ 15	„ „ —	„ 5 „ 15	„ „ „ „
„ 5 „ 10	„ „ —	„ 4 „ 12	„ „ „ „
„ 2 „ 5	„ „ —	do 10	„ „ „ „

4. Wszystkie pozostałe tereny zalicza się do strefy wiejskiej oddalonej.

5. Jeżeli miejscowość znajduje się w zasięgu różnych stref ekonomicznych, wówczas zalicza się ją do strefy wyższej.

§ 3. 1. Przy ustalaniu liczby mieszkańców w ośrodkach uzdrowiskowych uwzględnia się liczbę mieszkańców stałych łącznie z kuracjuszami, przebywającymi w ośrodkach uzdrowiskowych w pełnym sezonie.

2. Odległości podane w § 2 ust. 1—3 ustala się według długości dróg bitych i kolei, prowadzących z miasta, uzdrowiska lub osiedla przemysłowego do wsi.

3. Dla dróg o miękkiej nawierzchni przyjmuje się odległość o 50% większą od rzeczywistej.

4. Jeżeli od wsi do miasta, uzdrowiska lub osiedla przemysłowego można dojechać więcej niż jedną drogą — do ustalenia odległości przyjmuje się drogę krótszą.

§ 4. Zaliczenie poszczególnych miejscowości do stref ekonomicznych na terenie powiatu przeprowadza powołana przez przewodniczącego prezydium powiatowej rady narodowej komisja, składająca się z przewodniczącego, którym z reguły powinien być przewodniczący komisji rolnej powiatowej rady narodowej, oraz członków:

- 1) agronoma powiatowego,
- 2) kierownika referatu administracji drogowej,
- 3) kierownika referatu pomiarów rolnych,
- 4) przedstawiciela Związku „Samopomoc Chłopska“,
- 5) kierownika wydziału podatków wiejskich prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Rolnictwa: J. Dąb-Kociol